

လူတွေခုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ မွေးကတည်းကပါလာတဲ့
ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ဘူး။

လူတွေခုက္ခ ရောက်ကြတာကဖြင့် သူတို့လုပ်တဲ့
သူတို့ရဲ့ အပြောအဆို၊ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊
ဒါတွေ မှားကြလို့ သူတို့ခုက္ခရောက်တာ။

လူဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွတ်လာပြီဆိုရင်
အဲဒီ ညီညွတ်တာပေါ်မှာမှီပြီး သကာလ ပျော်လာတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ပြောရင်
အဲဒီ မနာလိုတာတွေ၊ ဝန်တိုတာတွေ၊ ငြူစူတတ်တာတွေ၊
စောင်းမြောင်းတာတွေ၊ ကြောက်တတ်တာတွေ၊
မက်မောတတ်တာတွေ ဒါတွေကုန်သွားစေတတ်တဲ့ လမ်းဟာ
မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားလမ်းပဲ။

ဓမ္မဝိဟာရိဆရာတော်

ဟောကြားတော်မူသည့်

သရဏဂုံ

နှင့်

မိသားစု ငြိမ်းချမ်းရေး

၁၃၄၂-ခုနှစ်တွင် ဦးတင့်လွင် မိသားစုအား ဟောကြားသည့်တရား

ဓမ္မဝိဟာရိဆရာတော်

သရဏဂုံ

နှင့်

မိသားစု ငြိမ်းချမ်းရေး

၁၃၄၂-ခုနှစ်တွင် ဦးတင့်လွင် မိသားစုအား ဟောကြားသည့်တရား

ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ ကိုယ်တိုင် ဒီသဘောတရားတွေ သဘောပေါက်ကြသလို ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ရဲ့ အုပ်ထိမ်းမှု အောက်မှာရှိနေတဲ့ သားသမီးတွေလည်းပဲ ဦးဇင်းတို့ သွန်သင်မှုရတဲ့ သဘောတရားအောက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ဦးဇင်းတို့က သဘောပေါက်ပါတယ်။ အခုဟာကတော့ သားတွေ သမီးတွေလည်း အင်မတန် စုံလင်နေတုန်းမှာ ဦးဇင်းတို့က သီးသီးသန့်သန့် ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတို့ရဲ့ မိသားစုနဲ့ လိုက်လျောတဲ့ ပြောဆို ဆုံးမစရာလေးတွေကို ဦးဇင်းတို့က ပြောဆိုရမယ်။

အဓိက ဦးဇင်းတို့က ပြောရမှာ၊ ပထမဆုံးတရားလိုလို အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ **တို့ဘာဖြစ်လို့ ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်ကြမလဲ**လို့ ဒီအမေးကို တခါတည်း ဒါလေးကို ပြောပြမယ်။ တကယ်တော့ ဘာသာတရားလို့ ဆိုတဲ့အရာဟာ မသိနိုးနားနဲ့ ဆည်းကပ်ရတဲ့ အရာကြီးလိုလို ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်များ လုပ်ရလဲလို့လည်း မသိတတ်ကြဘူး။ ဦးဇင်းတို့ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ မိဘဘိုးဘွားက အဲသလို ဆည်းကပ်ခဲ့တော့ ဦးဇင်းတို့လည်း ဆည်းကပ်ခဲ့ကြတယ်။ တတ်နိုင်ရင် ဦးဇင်းတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထားလိုက်တော့ ဦးဇင်းတို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတော့ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ စာပေပရိယတ်ကို အဖတ်ခိုင်တာနဲ့ ဦးဇင်းတို့လည်း ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ စာပေပရိယတ်ကို ဖတ်မှတ်တယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဦးဇင်းတို့ဟာ ကျောင်းသားအဖြစ်က နည်းနည်းကြီးလာတော့ ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ မဆီလျော်တော့တဲ့ အချိန်မှာ ကိုရင်ဝတ်တာပဲ။ ကိုရင်အဖြစ်က နည်းနည်းကြီးလာလို့ ကိုရင်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးတဲ့အခါမှာလည်း ရဟန်းဘောင်ရောက်တာပဲ။ အဲတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့မှာ ဘာရယ်လို့ ဒီဘာသာတရားနဲ့ စပ်လျှင်းလို့ သတ်သတ် မှတ်မှတ်မသိဘူး။ မသိဘဲနဲ့ လုပ်ရတော့ တစ်ခွန်တစ်အားကြီးစိုက်ပြီး ဦးဇင်းတို့ အလုပ်လုပ်ပေမယ့် ဘာမှလည်းအကျိုး

သရဏဂုံ နှင့် မိသားစုငြိမ်းချမ်းရေး

(၁၃၄၂-ခုနှစ်တွင် ဦးတင့်လွင် မိသားစုအား ဟောကြားသည့်တရား)

“သရဏဂုံဆိုတာ”

ဗုဒ္ဓံ သရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံဂစ္ဆာမိ လိုက်ဆိုကြ။ - - - - ။

ဒီစကားက သေသေချာချာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် သွတ်သွင်းတဲ့ စကား . . . ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ခရစ်ယာန်တွေမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲကို ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို ရေဖျန်း၍ဖြစ်စေ၊ ရေနစ်၍ဖြစ်စေ သွတ်သွင်းကြသလို ဗုဒ္ဓဘာသာကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် သွတ်သွင်းတဲ့အခါမှာ လုံးဝ အဲ့ဒီစကားနဲ့ပဲ သွတ်သွင်းကြတယ်။ တကယ်လို့ သရဏဂုံတည်ပြီဆိုရင် ဒီလူ အကျင့်သီလပျက်အုံးတော့တောင် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကျုပ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ သွတ်သွင်းတဲ့စကားကို ပီပီပြင်ပြင် ဘယ်တုန်းက စဆိုခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မသိတတ်ကြဘူး။

အဲ့ဒီတော့ တို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာထဲကို ပြတ်ပြတ်သားသား ယူတာလို့ဆိုတာ ဖြစ်ပါစေ။ ကိုယ်ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရင် တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်လိုလို ညာကောင်လိုလိုလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် အဲ့ဒီ **ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ**ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကတော့ဖြင့် ဘုရားကလွဲလို့ ငါတို့ တခြားတပါး တို့ဘဝလမ်းညွှန်မရှိစေရဘူး။ တရားတော်ကလွဲလို့ တခြားတပါး တို့ဘဝ လမ်းညွှန်မရှိစေရဘူးလို့၊ သံဃာတော်ကလွဲလို့ တခြားတပါး တို့ဘဝ လမ်းညွှန်မရှိစေရဘူးလို့

ဘုရား တရား သံဃာအပြင် တို့ကိုးကွယ်စရာ မရှိစေရဘူးလို့ စိတ်ထား ပြီးတော့ ဟောဒီ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိကို ရွတ်ဆိုရမယ်။ အဲဒီ အနက်အဓိပ္ပါယ်လေးကို သိပြီး ရွတ်ဆို ရန်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပေးမယ်။ အားလုံးလိုက် ဆိုကြ။ . . .

ဒုတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒီသရဏဂုံကို ယူကြတယ်လို့ဆိုပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပြင် တခြားကိုးကွယ်စရာ မရှိဘူးလို့ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပြင် တခြား ကိုးကွယ်စရာတခုခု မရှိပါ။ တကယ်လို့ရှိလိုက်ရင် ဘယ်သူ ကိုးကွယ် သလို ဘယ်ဝါ ကိုးကွယ်သလို၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ဘယ်နတ် ဒေဝတာကြီးထားသလိုလို၊ ဘယ်ဘိုးတော်ကြီးထားသလိုလို ဘယ်ဗေဒင် ဆရာကြီးထားသလို အဲသလိုမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင် သရဏဂုံသုံးပါးကပျက်မှာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်က ပျက်မှာ။ ပျက်မှန်းမသိပျက်။ ပျက်မှန်းသိသိပျက်။ အဲသလိုမျိုးတွေ ပျက်ပျက်ပြီးနေကြရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ လို့ ပြောပေမယ့်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ လအယ်တွေ သဘောမျိုးဖြစ်နေမှာ။ အဲသလိုဆိုရင် ဟိုဘက်ဘာသာရောက်လည်း ဟိုဘက်ဘာသာ ယဉ်ကျေး မှု အပြည့်အဝရလေအုံး၊ ဒီဘာသာထဲရောက်လည်း ဒီဘက်ဘာသာ ရဲ့ယဉ်ကျေးမှု အပြည့်အဝရလေအုံး၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဘာသာ တစ်ခုခု အဆိုအဆုံးမရရင်ပဲ တော်သေးသလိုလိုရှိပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ် ဘာသာ တစ်ခုခုရဲ့ အဆိုအဆုံးမမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝမရလို့ရှိရင် လူ့ဘဝမှာက ပြောမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝရဲ့ဒုက္ခတွေကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ယဉ်ကျေးဖို့ အတွက်က ဘယ်ကမှလမ်းညွှန်မရသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ အဲသလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြတ်မသားနဲ့ မဖြစ်စေပဲနဲ့ တကယ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပြင် နောက်ထပ် ဘယ်

သူ့ကိုမှ မကိုးကွယ်တော့ဘူး။ ဘယ်နတ်ဒေဝတာ၊ ဘယ်နက္ခတ်၊ ဘယ် ဂြိုဟ်တွေမှ တို့မကိုးကွယ်တော့ဘူး ဆိုတာမျိုးလို လုံးဝ ပြတ်ပြတ် သားသား ဘယ်ဘိုးတော်၊ ဘယ်ဇော်ဂျီ၊ ဘယ်ဝိဇ္ဇာပေါလေ ကိုယ့်ကို မမယ့်သူ ဘယ်သူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကနေတော့ဖြင့် ကိုးကွယ်မနေတော့ ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးကို ပြတ်ပြတ်သားသားထားပြီးတော့ တတိယ အကြိမ် သရဏဂုံ ရွတ်ဆိုပေးကြရအောင် . . လိုက်ဆိုပေးကြ။ . . . ။

တတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ . . . ။ (လိုက်ဆိုကြရန်)

ကဲ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပြီ။ ပျော့ပျော့ဖတ်ဖတ် ကိုယ် အားရတဲ့ ဣရိယာပုတ်နဲ့ တရားဓမ္မနာကြရအောင်။ . . ။

“တို့ဘာဖြစ်လို့ ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်ကြမလဲ”

၁၃၄၂ခု တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်(၇)ရက်၊ ဒကာကြီး ဦးတင့်လွင်ရဲ့ သားသမီးတစုနဲ့ အိမ်သားအားလုံးကို ဒါ ဦးဇင်းတို့ ဟောကြားကြမယ့်တရား။ ဒကာကြီး ဦးတင့်လွင်တို့ မိသားစုအတွက် သီးသီးသန့်သန့် ဟောတဲ့တရား . . . ။ ဦးဇင်းတို့ ဒီမိသားစုဟာ ဦးဇင်း တို့နဲ့ တွေ့ထိ ဆက်စပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်ဦးမယ် မထင်ဘူး။ ဦးဇင်းတို့ စိတ်ထဲမှာဆိုရင်လည်း ဒီအိမ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့အိမ်ပဲလို့ အောက်မေ့ပါ တယ်။ စိတ်ထဲမှာ။ အဲသလောက် ဦးဇင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိ တယ်။ ဦးဇင်းတို့ စိတ်ထဲရှိသလိုပဲ ဒီအိမ်က အိမ်သူအိမ်သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း အဲသည်အတိုင်းပဲ ရှိနေမယ်လို့ ဦးဇင်းတော့ ထင်တယ်။ အဲသလောက်ထိ ဦးဇင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ သည်အိမ်သားတွေရဲ့ စိတ်နဲ့ ဦးဇင်း တို့ စိတ်ဟာ ရောလျက်ရှိပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်တဲ့ အဲဒီဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတဲ့အထဲက ဦးဇင်းတို့တွေ့သိထား တဲ့ဟာကို ဒါဦးပဇင်းတို့က ပြောကြရမယ်။ ဒါကို အားလုံးကနေပြီးတော့ ကြိုးစားပြီးတော့ နားထောင်ပေးကြ။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ”

ပထမဆုံး ဦးပဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဆည်းကပ်ရတာရဲ့ အကြောင်းအရင်းက **ဗုဒ္ဓဆိုတာ ဘာတုန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဘာ တုန်း . .** အဲဒီစကားပြောမယ်။ တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဘာ သာဆိုတဲ့စကားတောင် သိပ်မကောင်းဘူးလို့ပြောချင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒလို့ပဲ ပြောရင်တောင် သင့်မြတ်သလိုရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် ဘာသာ ဆိုတဲ့စကားပါလိုက်ရင်တောင်မှ ဟိုအဓိပ္ပါယ်ရောက်၊ ဒီအဓိပ္ပါယ်ရောက် ရောက်နေလိမ့်အုံးမယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုရင်ကတော့ ဗုဒ္ဓပြောဆိုခဲ့တဲ့ စကား တွေလို့ အဓိပ္ပါယ်ရောက်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ ကိုယ်ကအဲဒီ နောက်ကိုလိုက်ရမှာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓကို ကောင်း ကောင်းသိနေဖို့လိုတယ်။ ဗုဒ္ဓဆိုတာဘာတုန်းလို့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ထောင့် ငါးရာကျော်ကျော်လောက်က ဟို . . တို့ရဲ့ အနောက်ဖက်နားက အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၊ ကုလားပြည်မှာ ဘာဖြစ်တုန်းဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီရှင်ဘုရင်က ပေါက်ဖွားတဲ့ သားကလေး ဟာ နာမည်က သိဒ္ဓတ္ထလို့ ဒီလိုခေါ်တယ်။ အဲဒီသိဒ္ဓတ္ထလို့ဆိုတဲ့ ဒါ . . . ကုလား။ ဘာကုလားလည်းဆိုရင်တော့ သူက အသားဖြူကုလားထဲက နေလိမ့်မယ်။ ဗာရေယာန် ကုလားနေမှာပေါ့။ အဲဒီကုလားထဲက သား လေးဟာ သူက ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစား တယ်။

သူဘုရင်ဖြစ်ရပေမယ့် တကယ်ချမ်းမြေ့ကြည်သာလှတာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝအတွက်ဟာကတော့ဖြင့် အခုရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေပေ

မရဘူး။ အဲသလိုပဲ အားလုံးမိသားစုကိုလည်း ဒါ တကယ်လို့များ ဘာမျှ မသိပဲနဲ့လုပ်ရရင် ဘယ်လောက်ပဲ အင်အားစိုက်ပြီးလုပ်ရပေမယ့် အကျိုး ကများမှာ မဟုတ်တာဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့လို အချိန်တွေ အများကြီး ကုန် ပြီးမှ အကျိုးများတာမျိုးမဖြစ်ပဲ ကိုယ့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်အချိန်ကတည်း က သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပီပီကြည်ကြည်ကလေး ကိုယ့်က ဘာသာတရား နဲ့စပ်လို့ သိထင်ပြီးမှ ဆည်းကပ်ရလို့ရှိရင် အကျိုးများမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘာသာတရားနဲ့စပ်လျှဉ်းလို့ ဆည်းကပ်ရပုံ အ ကြောင်းချင်းရာလေးတွေကို နားထောင်ထားကြလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။

တကယ်တော့ လူဟာ ဘယ်ကမှ ယဉ်ကျေးမှုကို မရဘူးလို့ တောင် ပြောရမလို့ပဲ။ အခုခေတ်မှာ အမျိုးမျိုး သိပ္ပံပညာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာ၊ ပညာရပ်တွေ ထွန်းကားပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကြီးတွေဖွင့်ပြီး ပို့ချနေ တဲ့အခြေနေထိပါပဲ။ အဲသလိုရှိပေမယ့် အဲဒီတက္ကသိုလ်ကြီးတွေဖွင့်ပြီး ပို့ချတဲ့ ပို့ချချက်တွေ အားလုံးလိုလိုဟာလည်း လုပ်ရေး ကိုင်ရေး စားရေး ဝတ်ရေး အစစအရေးတွေအတွက် လိုလိုလောက်ပဲရှိတယ်။ တကယ် တမ်း သိပ္ပံပညာတိုးတက်မှု၊ ဝိဇ္ဇာပညာတိုးတက်မှုတို့ဆိုတဲ့ ပညာရပ်အမျိုး မျိုး တိုးတက်မှုတွေကလည်း လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်စပ်မှု ဆိုင်ရာပညာရပ်တော့ တစ်ခုမှမပါသေးသလိုဖြစ်တယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာလည်း ပညာရပ်တွေအမျိုးမျိုးထွန်းကားပေမယ့် လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်မှုရဲ့ အမှန် တရားဆိုတာတော့ ကောင်းကောင်း မပေါ်သေးဘူးလို့ ပြောချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် နိုင်ငံတိုင်းမှာလည်း အဲဒီပြဿနာတွေအများကြီး ပေါ်တယ်။ ဦးဇင်းတို့ ဗမာပြည်မှာလည်း အများကြီးပေါ်တယ်လို့ ပြော ချင်တယ်။ ဒီတော့ပြောမယ်ဆိုရင် အခုဦးဇင်းတို့ သိပ္ပံပညာရပ်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်တွေ၊ အမျိုးမျိုး ပညာရပ်တွေ နိုင်ငံရေးပညာရပ်တွေစတဲ့ အမျိုး မျိုးပညာရပ်တွေပေါ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းလူမှာ ဒုက္ခတရားကို ဖြေရှင်း

နိုင်တဲ့အနေအထားကတော့ မရောက်ကြသေးဘူးလို့ ပြောချင်တယ်။

သိပ္ပံဆရာတွေကလည်းပြောတယ်။ သူတို့သာ ပစ္စည်းအသစ် အဆန်းတွေကို တည်ထွင်ပြင်ဆင်ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေရင် ငြိမ်းချမ်းမှာလားဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလို သူတို့လည်း ဦးတည်ချက်သဘောရှိတယ်။ ဒီထက်မှ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်လိုဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံရေး ဆရာတွေကလည်း တကယ်သာ သူတို့လိုချင်တဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းပုံစံ မျိုးကြီးကိုသာရောက်ရင် အားလုံးဟာ စားဝတ်နေရေးတွေ ပြေလည်ပြီး သကာလ ငြိမ်းချမ်းကြမှာလားဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလိုလို သူတို့လည်း မျှော်လင့်တယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်ဟာမှဟုတ်ဟုတ်ဟပ်ဟပ် သဘောမျိုးနဲ့ ဦးဇင်းတို့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ ရနိုင်ခဲ့တဲ့အနေအထား မရှိသေးဘူး။

ဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ပဲ ဒီကနေ့ခေတ်ကြီးဟာ အမျိုးမျိုးပညာရပ်တွေ တိုးတက်နေပါတယ်ဆိုနေနေ တကယ်လူမှုရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်ရာ ပညာရပ်ကတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် လူမှုဒုက္ခငြိမ်းမှုဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကတော့ ဟိုး . . ရှေးဟောင်းဘာသာတရားလို့ဆိုတဲ့ အရာတွေကိုပဲ အားပြုနေရတုန်းရှိသေးတယ်။ ဥပမာတစ်ခုအနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်မိတဲ့သူကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ထဲမှာပဲရှာကြ။ လူငြိမ်းချမ်းရေးတရား။ ခရစ်ယာန် ကိုးကွယ်တဲ့သူကလည်း ခရစ်ယာန်တရားတော်ထဲမှာပဲ ရှာကြ။ မူဆလင် ကိုးကွယ်၊ ဟိန္ဒူကိုးကွယ် တစ်ခုခုကိုကိုးကွယ်ကြတဲ့သူတွေကလည်း ဒီကိုးကွယ်မှုပညာရပ်ထဲမှာပဲ ကိုယ့်ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ကြတယ်။ အဲ . . ပြောမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးက အစစတရားတွေ တိုးတက်နေတယ်လို့ဆိုရပေမယ့် နိုင်ငံရေးတရားတွေ၊ လူမှုရေးတရားတွေ အစစ လူမှုအသုံးအဆောင် လုပ်ဆောင်ရေးတရားတွေ အစစတိုးတက်နေပေမယ့် လူရဲ့တကယ်တမ်းငြိမ်းချမ်းမှုကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ တရားတစ်ခုခုတော့ရယ်လို့ဖြင့် ဟိုးရှေးဟောင်းက ဘာသာရေးတရားတွေကိုပဲ

အားထားရတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်ဗျ။

“ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ”

ဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့မှာ ဘာပညာတွေ ဘယ်လောက် ခေတ်မီအောင် ဘယ်လောက် တိုးတိုးတက်တက်နဲ့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နဲ့ သင်နေကြရတယ်ဆိုနေလည်း ကိုယ့်ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကတော့ မရှိတုန်းပဲလို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှလည်း နောက်ထပ်လည်း တကယ်တမ်း ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆိုရင် **အဲဒီပညာရပ်က ဟိုးအရင်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဖော်ထုတ်လို့ ထားခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောတာ။** မြတ်စွာဘုရားသခင်ဆိုတာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပြောတာ။ အဲဒီဖော်ထုတ်ထားခဲ့တဲ့ဟာကြီးကလည်း ငုတ်သလိုလို၊ ပျောက်သလိုလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီငုတ်သလိုလို၊ ပျောက်သလိုလို ဖြစ်နေတာကြီးကို တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် ဆည်းကပ်တဲ့ဟာကြီးတို့၊ ဘာတို့ဆိုတဲ့ဟာတွေနဲ့ ပြန်ဖော်နေကြတာလည်းပဲ ဘာသာရေးကလည်း ဘာသာရေးပုံစံကြီးအတိုင်း ပေါ်သွားသလိုဖြစ်နေတော့ အဲဒါတွေက ဘယ်လိုမှ လူတွေအတွက် အကျိုးမပြုသလိုဖြစ်ပြီးတော့ ဘာသာတရားကို ချဉ်းကပ်ကြရသူတွေလည်းပဲ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်စရာ ရှိရင် ဘယ်လိုမှ မရှောင်နိုင်မလွှဲနိုင်တဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ကြရတယ်။

အဲဒီလို ဒုက္ခဖြစ်ကြရတာကို ကျော်နိုင်လွှားနိုင်အောင်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ဒါ နည်းလမ်းပေးတာဟာတော့ဖြင့် ဘာသာတရားတွေ ဘာသာတရားပဲ။ ဒီဘာသာတရားတွေရဲ့ အိုလွန်း၊ ဟောင်းလွန်းနေတာ ကတော့ဖြင့် လူတွေကိုဒုက္ခမငြိမ်းနိုင်စေတဲ့အရာလို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဒီတော့ ဦးဇင်းတို့က အဲဒီထဲထဲကပဲ လူတွေမငြိမ်းချမ်းနိုင်တဲ့ လူတွေကို ဘာသာတရားရယ်လို့ ပညာရပ်တစ်ခုခု မရှိတဲ့အထဲက ဟောဒီ လူကို

ရေး ကျန်းမာရေး ပညာရေး အစစအရေးတွေပေါ့လေ။ ဒီအရေးတွေ ချွတ်ယွင်းနေတာရဲ့ အဓိက လက်သည်တရားခံဟာ ဆိုလို့ရှိရင် လူတွေ မညီညွတ်တာပဲ။ မိသားစုတစ်ခုတည်းမှာ မိသားစု အချင်းချင်း မညီညွတ်ဘူးလို့ဆိုရင် အဲသည် မိသားစုဟာ စီးပွား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရပ်ရွာ တစ်ခုထဲမှာ ဒီရပ်ရွာအချင်းချင်း မညီညွတ်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီရပ်ရွာဟာ မတိုးတက်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံတစ်ခုထဲမှာ ဒီနိုင်ငံသားအချင်းချင်း ညီညီညွတ် ညွတ် မရှိဘူးလို့ဆိုရင် မစည်းလုံးဘူးလို့ဆိုရင် ဒီနိုင်ငံဘယ်တော့မှ မတိုး တက်နိုင်ဘူး။

အဲ. . တကယ်လို့များ ဒီနိုင်ငံက နိုင်ငံသားအချင်းချင်း စည်းလုံး လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီရပ်ရွာကလည်း ဒီရပ်ရွာသားအချင်းချင်း စည်းလုံး ကြမယ်ဆိုရင်၊ ဒီလူတွေကလည်း ဒီအိမ်သားတွေကလည်း အိမ်သား အချင်းချင်း စည်းလုံးလိုက်မယ်ဆိုရင် အော်ဗျာ . . ။ တခါတည်း တိုးတက်၊ တဟုန်းဟုန်းနေအောင်တိုးတက်ကြမှာပါ။ ကမ္ဘာ့ဒီကနေ့ နိုင်ငံတွေ ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီပုံစံမျိုးတွေ အများအပြားပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲသလိုပဲ ရွာတွေ၊ ရပ်တွေ၊ အိမ်တွေမှာလည်းပဲ အဲဒီပုံစံ တွေကိုကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါတွေကို အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ဘာဖြစ် သလဲဆိုရင် **လူဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွတ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီ ညီညွတ်တာပေါ်မှာမှီပြီး သကာလ ပျော်လာတယ်။** ပျော်လာ ရင် ပျော်လာတာပေါ်မှာမှီပြီးတော့ အပြင်မှာပျော်စရာ မရွာဘူး။ ကိုယ့် အိမ်ထဲမှာ ပျော်စရာရှိနေတော့၊ ကိုယ့်လူအချင်းချင်းတွေ့ရတာ ပျော် နေတော့ အပြင်မှာ ပျော်စရာမရှိတဲ့ ပျော်စရာမရွာတဲ့သူက ကိုယ့်အိမ် လုပ်ငန်းထဲမှာပဲ ပိုမိုဖိစီးစီး လုပ်လိုက်တယ်။ အဲ. . တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ငြူငြူစူစူ စောင်းစောင်းမြောင်းမြောင်း မညီမညွတ်တာဖြစ်မယ် ဆိုရင်ကတော့ ဟော. . အိမ်ထဲမှာနေရတာ မပျော်ဘူး။ အပြင်မှာပဲ ပျော်စရာရွာမယ်။ အပြင်မှာ ပျော်စရာရွာတဲ့သူက အိမ်အလုပ်ကို လုပ်ရ

မယ့် တော်တော်ကြာ နန်းကျဘုရင်ဖြစ် ဘာဖြစ်နဲ့ဆိုတော့လည်းပဲ ဟန် တော့ ကျလှတာမဟုတ်ဘူး။ အဲတော့ လူတွေအတွက်တော့ဖြင့် ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေက အများကြီး၊ ဒီဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေရင်ကောင်းမှာဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကို စိတ်ထားပြီးတော့ ဒီယုံကြည် ချက်နဲ့ သူဟာ အဲဒီထီးနန်းစည်းစိမ်တွေကို စွန့်ပြီး၊ အာဏာတွေကို စွန့်ပြီး သကာလ အမှန်တရားရှာတယ်ဆိုပြီးတော့ အမှန်တရားတွေကို သူသိပ် ပြီး တောတွေတောင်တွေထဲကို သွားပြီးသကာလ၊ သူတော်စင်တွေ ဘာ တွေဆိုတာက တောတွေ တောင်တွေထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတာ ဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီကို သူသွားရှာတယ်။ သူသွားရှာရတော့ သူ့အနေနဲ့ ကျင့်စရာတွေချည်းပဲ အမျိုးမျိုးပြောတဲ့အတွက် သူလည်းပဲကျင့်တယ်။ ကျင့်ရင်းကျင့်ရင်းနဲ့ (၆)နှစ်လောက်ကြာအောင် ကျင့်တဲ့အဆင့်အထိ သူ သေခါနီးတာဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်တမ်းသူတရား မသိဘူး။ အဲဒီလို တရားမသိတော့ သူကနေပြီးသကာလ တစ်ခါတည်း ဒီအတိုင်းသာ ဆက် လုပ်နေရင်တော့ဖြင့် သေရုံပဲကျန်တော့တယ်။ ဒီအတိုင်းတော့ ဆက် လုပ် နေလို့တော့ဖြင့် ဟန်မကျဘူး။ တရားပြောင်းမှပဲဆိုပြီး သကာလ၊ ကျင့် စရာဆိုတဲ့ဟာတွေအကုန်လုံးကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တယ်။ ဖယ်ရှားပစ် လိုက်ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး တွေးခေါ်ပြီးတော့ သူနေထိုင်တယ်။ တကယ်လူတွေဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်နေကြတာတုန်းဆိုတဲ့ အနေ အထားမျိုးလေးနဲ့ ဆွမ်းလေးကို ခံစားပြုပြီးတော့ သကာလ၊ အေးအေး ဆေးဆေးနဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြုပြီး သူက ဒီလိုနေလိုက်တယ်။

အဲသလိုနေလိုက်တဲ့အချိန်မှာမှ သူစဉ်းစားတယ်။ သူ့မှာ အတွေး ပေါက်တယ်။ ဘယ်လိုအတွေးပေါက်လာသလဲဆိုတော့ လောကကြီးဟာ တကယ်အတမ်းကျတော့ ဘာတွေ ဟိုလိုလုပ် သည်လိုလုပ်နဲ့ လုပ်နေပေ မယ့် **လူတွေဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ဘူး။** လူတွေဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ နတ်တွေ

ဘာတွေဆိုတဲ့ဟာတွေက အငြိုးထားပြီးတော့ ပြုစားလိုက်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ **လူတွေဒုက္ခ ရောက်ကြတာကဖြင့် သူတို့လုပ်တဲ့ သူတို့ရဲ့ အပြောအဆို၊ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ဒါတွေ မှားကြလို့ သူတို့ဒုက္ခရောက်တာ။** ဒီလိုမျိုးလေး သိသွားတယ်။ ဒီတော့ လူတွေကို ဒုက္ခငြိမ်းအောင်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အပြောအဆို၊ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူ၊ သူတို့ရဲ့စိတ်နေ စိတ်ထား ဒါတွေမမှားကြဖို့ပဲလို့ သူသဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒီဟာလေး သဘောပေါက်လိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီလိုသဘောပေါက်ချက်ကို အထပ်ထပ် သူကဖြင့် ထပ်ပွားနေတယ်။ ထပ်ပွားရင်းပွားရင်း သူသဘောပေါက်တဲ့ အမှန်တရားအတိုင်း သူကိုယ်သူလည်း သုတ်သင်လိုက်တယ်။ ငါတော့ဖြင့် ငါမတရားရင် ငါ့ကိုယ်က၊ ငါ့နှုတ်က၊ ငါ့စိတ်က မတရားရင် ငါတော့ ဒုက္ခများမှာပဲ။

ကဲ. . ငါက ဒုက္ခမများချင်တဲ့ သူဆိုတော့ အဲဒီ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့နှုတ်က၊ ငါ့စိတ်ကို ငါမတရားတော့ မဖြစ်အောင်နေမှပဲလို့ သူကိုယ်သူ မတရားမဖြစ်အောင်နေလိုက်တယ်။ မတရားမဖြစ်အောင် နေလိုက်တာနဲ့အမျှ သူဟာဒုက္ခတရားလည်း မဖြစ်ပွားတော့ဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင် သူဟာ ဒုက္ခငြိမ်းသွားရော အဲသလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီသဘောတရားပေါက်တယ်။ ဒီသဘောတရားအတိုင်းလည်း သူ့ကိုယ်ကို ကျင့်သုံးသုတ်သင်လိုက်တယ်။ အဲသလို သုတ်သင်လိုက်တော့ သူက တရားရသူ၊ တရားသိသူလို့ ဖြစ်သွားတယ်။

ပြောမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ တလောကလုံးရောက်နေကြတဲ့ ဒုက္ခတိုင်းဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်စပ်ရာကနေပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဆင်မပြေဖြစ်ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ တိုက်ကြ ခိုက်ကြ ပေါင်းသင်းကြ ငြူစူကြ ဟောဒီဟာတွေကနေစပြီးတော့ ဖြစ်ပွားတာလို့ သူက သိသွားတယ်။

တကယ်လို့သာ လူတယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်စပ်တဲ့အခါမှာ အဲသည် လူတယောက်နဲ့တယောက် လူတိုင်းလူတိုင်း မခံနိုင်တဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆို စိတ်နေစိတ်ထားဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို လူတွေဆီကနေပြီးတော့ ဖယ်ရှားလိုက်ရင် ဒီလူတွေဟာတော့ဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်တာခိုက်တာ ငြင်တာ ငြူတာ စောင်းတာ မြောင်းတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ လူတွေအကုန် ညီညွတ်သွားမယ်။ ဒါကို သူသိသွားတယ်။ သိသွားတဲ့အတိုင်းပဲ သူကျင့်ကြံလိုက်တော့ သူရသွားတယ်။

ဒီတော့ ဒါလည်းရသွားရော သူကနေပြီးတော့ တခါတည်း လောကကို အကွက်ဆင်တော့တယ်။ ဘယ်လိုအကွက်ဆင်လဲဆိုတော့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ မတရားတာကြောင့် ဒုက္ခရောက်တာ။ တကယ်လို့ လူတွေ ငြိမ်းချမ်းကြအောင်ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် လူတွေ တရားကြရမှာလို့ ဒါလေးကို သူသဘော ပေါက်သွားတော့ ဒါကို သူကနေပြီးတော့ ဒီတရားသိတယ်လို့သာ ငါဆိုရင်တော့ ဘယ်သူကမှ ငါ့လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် **လောကကြီးက ဟိုး. . နက်သည် ထက်နက်နက်သထက်နက်သည့်ထက်ကို နက်နက်နဲနဲကြီး လုပ်လိုက်မှ တရားဆို တာ နက်နက်နဲနဲကြီး လုပ်လိုက်မှ ရလိမ့်မယ်လို့ လူတွေထင်ထားတဲ့ ကြားထဲမှာ ငါက ဒီဖော်မြူလာလေး ဒီနည်းလမ်းလေး ဒီအမှန်တရားလေးပြောလို့တော့ ဘယ်သူကမှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။**

“ညီညွတ်မှ ငြိမ်းချမ်းမယ်”

ဒါပေမယ့်လို့လည်း သည်ထက်နက်နဲတဲ့တရားရယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘူးလို့လည်း သူသိတယ်။ စဉ်းလည်း စဉ်းစားကြည့်ကြ အားလုံးလည်းပဲ။ ဘယ်လိုစဉ်းမလဲဆိုရင် အားလုံး လူတိုင်း၊ လူတိုင်းဟာ စီးပွား

ရတာ။ သူ့ကို လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်တင်ရတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အားလုံး လူတွေက တခါတည်း လောဘကလည်း မကင်းနိုင် ဒေါသကလည်း မကင်းနိုင် ကြောက်စရာရှိကြောက် မက်မောစရာရှိမက်မော မနာလိုစရာ ရှိမနာလို ဝန်တိုစရာ ရှိဝန်တို ငြူစရာရှိငြူစူ စောင်းမြောင်း စရာရှိစောင်းမြောင်း ဒီလိုနေတော့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းရဲ့ ခလုပ်ဆူးငြောင့် ဖြစ်တာဆိုတော့ ဒီလိုခလုပ်ဆူးငြောင့်တွေ အဆိပ်အတောက်တွေဖြစ် တာဟာတော့ဖြင့် ဟန်မကျဘူးလို့ သိပေမယ့်လည်း မပယ်နိုင်ဘူး။ ဒီဝန်တိုတာကြီးကို ပယ်ပါလားဆိုတော့ မပယ်နိုင်ဘူး။ မနာလိုတာကို ပယ်ပါလားဆိုတော့ မပယ်နိုင်ဘူး။ ကြောက်တာ ပယ်ပါလားဆိုတော့ မပယ်နိုင်ဘူး။ မက်မောတာ ပယ်ပါလားဆိုတော့ မပယ်နိုင်ဘူး။ မပယ် နိုင်တော့ ဘာလုပ်ရလဲဆိုတော့ အဲသလိုပယ်ထားတဲ့သူကို တို့ခေါင်း ဆောင်တင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ ဟော ခေါင်းဆောင်တင်ရတာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အရဟာ။ ရဟန္တာကြီး။ အဲဒီရဟန္တာ ကြီးကို တို့ရှိခိုးပါတယ်။ အဲဒီရဟန္တာကြီးကို တို့ အလေးပြုပါတယ်။ ရှိခိုး တယ်ဆိုတာ အလေးပြုတာပဲ။ ဘာတွေညာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ရှိခိုးတယ် ဆိုတာ အလေးပြုတာကိုပြောတာ။

“ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ”

ရှိခိုးတယ်ဆိုတဲ့ဟာက လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ အလေးပြုနည်းကား ထုံးစံပဲ။ ဥပမာတစ်ခုအနေနဲ့ ဆလံပေးတယ်လို့ အလေးအမူပြုတယ်လို့နဲ့ ဒါတွေဟာ ဘာမှမထူးဘူး။ ရှိခိုးတယ်လို့ဆိုတာ သူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ အတူတူတွေပဲ။ ဗမာပြည်က ဗမာတွေကတော့ ရှိခိုးတယ်ဆိုတဲ့ဟာက အလေးအစားလုပ်တာဆိုတော့ ဗမာ့နည်း ဗမာ့ထုံးစံက အိန္ဒိယက လာတဲ့ထုံးစံကို အိန္ဒိယက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးလေးစားတယ်ဆို ရှိခိုးတာ။ ခုခေတ်တောင်မှ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို လူကြီးလူကောင်း

မှာ ပျင်းတယ်။ အဲသလိုဆို ဒီအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အစစမတိုးတက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်နေကြရပေမယ့် အဲသလိုဖြစ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဒါကို မြတ်စွာဘုရားက သိပ်သိနေတော့ ဒီအမှန် တရားထက် ကောင်းမွန်တဲ့ အမှန်တရားဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့။ လူတွေ တကယ်သာ တရားမကျင့်ကြလို့၊ တရားကျင့်ကြတယ်ဆိုရင် တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထိစပ်ရတဲ့သူတွေဟာကတော့ဖြင့် လုံးလုံး စည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြစ်မှာ။ သူက ဒီလိုသိသွားတယ်။ ဒီလိုသိ တော့ ဒီအသိတော့ ဖြင့် ဘယ်သူကမှလည်း လူမလေးခွေးမခန့်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်နေမှာဆိုပြီးတော့ လူတွေငါသိတဲ့ဟာပြောလည်း ဘယ်သူမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါတော့ဖြင့် ပြောတောင် မပြော ချင်တော့ပါဘူး။ တရားတောင် မဟောချင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ထား မျိုးတောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ နောက်တော့ ငါက လူတွေကို လူတွေ အတွက်ကို အဓိကထားပြီးတော့ ငါကရှာဖွေခဲ့တာ။ ငါတစ်ယောက်ထဲ ချမ်းသာဖို့အတွက် အဓိကထားပြီး ရှာဖွေခဲ့တာ မဟုတ်တာဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့လူတွေ မသိသိ သိသိ၊ ငါကတော့ပြောရမှာပဲဆိုတဲ့။ သူက ပရဟိတ အများအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကြီးကို ရှေးကတည်းက ရည်ရွယ် ခဲ့တာဆိုတော့ ကဲ ပြောမှာပဲ။ ပြောစရာလူ ရှားရှားပါးပါးဘယ်သူ ရှာရ မတုန်းဆိုတော့ ပထမဆုံး တောထဲမှာ သုံးလေးငါးယောက်လောက်ရှိတဲ့ ရဟန်းကလေး ဒါကလေးတွေ သွားပြောရတာပဲ။

တရားပွဲကြီး အကြီးအကျယ်များ မအောက်မေ့လိုက်နဲ့ မြတ်စွာ ဘုရား ပထမဆုံး တရားဟောတယ်ဆိုတာ အကြီးအကျယ်ကြီး မဟုတ် ဘူး။ ငါးယောက်တည်း တရားဟောတာ။ အဲသလိုလေးများတောင် ဟော ခဲ့ရတာ။ ဒါဖြင့် သူ့မှာက အဲသည်မြတ်စွာဘုရားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာက ဒီလို တရားတွေသိလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူမှာ အရည်အချင်းတွေ အများ

ကြီးရတယ်။ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရလာတုန်းဆိုရင် ပထမဆုံး သူက ရဟန္တာကြီး ဖြစ်တယ်။

ဘယ်လိုရဟန္တာကြီးဖြစ်သွားတုန်းဆိုရင် သူ့ဆီမှာ လောဘတို့ ဒေါသတို့ မောဟတို့ မာနတို့ ကုဿာတို့ မစ္ဆရိယတို့လို့ခေါ်တဲ့ ဝန်တို့ တာတွေ မနာလိုတာတွေ ရချင်တာတွေ အမြင်ကပ်တာတွေ ကြောက်တာတွေ မက်မောတာတွေ အကုန်လုံး၊ မသိတာတွေ ရှုပ်ထွေးတာတွေ ဘာမှ သူ့ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ သူကကြောက်လည်း မကြောက်တတ်တော့ဘူး။ မက်လည်း မမက်မောတတ်တော့ဘူး။ အဲသလို ဝန်လည်း မတိုတတ်တော့ဘူး။ မနာလည်း မလိုတတ်တော့ဘူး။ ကုန်သွားတာ သူ့ဆီမှာ။ သူ့ဆီမှာ တကယ်လို့သာ ကြောက်တတ်တာတွေ မက်မောတတ်တာတွေ မနာလိုတတ်တာတွေ ဝန်တိုတတ်တာတွေ ငြူစုတတ်တာတွေ စောင်းမြောင်းတတ်တာတွေ အဲဒါတွေရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဖြေကြည့်ကြစမ်း။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာသင့်မြတ်ပါ့မလား၊ (မသင့်မြတ်နိုင်ပါဘူး ဘုရား)။ မသင့်မြတ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ညီညွတ်နိုင်ပါ့မလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင်၊ (မညီညွတ် နိုင်ပါဘူး ဘုရား)။ လူတစ်ယောက် ယောက်က အကြောက်တွေ အားကြီးတယ်။ လူတယောက်ယောက်က အမက်တွေ အားကြီးတယ်။ လူတယောက်ယောက်က မစ္ဆရိယလို့ခေါ်တဲ့ မနာလိုဝန်တို့မူတွေ အားကြီးတယ်ဆိုရင် အဲသည့်လူ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းပါ့မလား၊ (မကောင်းနိုင်ပါဘူး ဘုရား)။

“ရဟန္တာဆိုတာ”

မကောင်းဘူးဆိုရင် ပေါင်းလို့သင်းလို့ မကောင်းတဲ့လူတယောက် ဒီလူ့အစုလူ့အမက်ထဲမှာ ရောက်လာပြီဆိုရင် ဒီလူ့အစု လူ့အမက်အတွက် ခလုပ်ဆူးငြောင့် မဖြစ်ပေဘူးလား၊ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား)။ ဖြစ်နေမှာ။ အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက သူ့ကိုယ်တိုင်ကင်းအောင် လုပ်ပစ်လိုက်လို့မို့လို့

သူ့ဒီလို ကင်းတဲ့ဘွဲ့ကြီးရတာ။ ဘာဘွဲ့တုန်းဆိုတော့ “အရဟာ” ပြောမယ်ဆိုရင် ရဟန္တာ . . . ။ ရဟန္တာဆိုတာလည်း သိထားကြ ရဟန္တာဆိုတာ ကြောက်တာ မရှိဘူး။ ရဟန္တာဆိုတာ မက်မောတာ မရှိဘူး။ ရဟန္တာဆိုတာ မနာလိုတာ မရှိဘူး။ ရဟန္တာဆိုတာ ဝန်တိုတာ မရှိဘူး။ ရဟန္တာဆိုတာ ငြူစုတာ စောင်းမြောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာကြီးဖြစ်သွားတော့ အဲဒါတွေ ဘာမှမရှိဘူး။

အားလုံးလူ့အစု အမက်ထဲမှာ နေနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အဲသလိုငြူစုတာတွေ မနာလိုတာတွေ ဝန်တိုတာတွေ စောင်းမြောင်းတာတွေ ကြောက်တတ်တာတွေ မက်မောတတ်တာတွေ ရှိနေလို့ရှိရင် ချောမွေ့ပါ့မလား၊ (မချောမွေ့ပါဘူးဘုရား)။ မချောမွေ့နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ လူတွေက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အဲဒါတွေက လုံးလုံး စည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ် တစိတ်တည်း တဝမ်းတည်း လူချင်းကွဲနေပေမယ်လို့ တစိတ်တည်း တဝမ်းတည်း ဟိုသူ့ကို ကိုယ်နားလည် ကိုယ့်ကို သူများက နားလည် အဲသလိုနားလည် ပါးလည် ဖြစ်ပြီးတော့ နေနိုင်အောင်အတွက် ဆိုရင်ဖြင့် အဲဒီအရဟာလို့ခေါ်တဲ့တရား ဆည်းကပ်ကြိုးစား။ ခုနပြောခဲ့တဲ့ ဝန်တိုတာကင်းတာ မနာလို တာကင်းတာ ငြူစုတာ ကင်းတာ စောင်းမြောင်းတာကင်းတာ လောဘကြီးတာ ကင်းတာ ဒေါသကြီးတာ ကင်းတာ ဒါတွေလိုတယ်။ ဟောဒါတွေ ကင်းသွားပြီဆိုလို့ကတော့ဖြင့် အရဟာကြီးရှိသွားပြီ။ ဒီတော့ အားလုံးလူ့အစုအမက်ထဲမှာ ရောက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ ဒါတွေ ကင်းဖို့လိုတယ်။ ဒါတွေကင်းဖို့လိုသလို မြတ်စွာဘုရားက သူ့ကိုယ်တိုင် အဲဒါကင်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ အရဟာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြီးရသွားတာ။

ဒီအရဟာလို့ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြီးရလို့မို့လို့ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာကြီး မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာကြီးနဲ့ သူ့ကိုဘာလုပ်ကြရလဲ။ ရှိခိုးကြ

ဒီတော့ သူလမ်းစဉ်ကို တို့လိုက်ကြရမှာ။ သူ့ကို ခဏခဏတွေ့ရင်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခဏခဏတွေ့ရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့လမ်းစဉ်ကို ကိုယ်က လိုက်အားတွေ ပိုပို ပိုပိုပြီးတော့ ထက်သန်ထက်သန်လာတယ်။

ဒါကြောင့် အဲသလို သူလမ်းစဉ်ကြီးကို လိုက်ချင် လိုက်ချင်လာအောင် စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ကိုသွားသွားပြီးတော့ ဒီရင်ပြင်ကို သွားသွားပြီးတော့ တခါတည်း ကိုးကွယ်တာတို့၊ ပူဇော်တာတို့၊ ဖူးမျှော်တာတို့ဆိုတာ လုပ်ကြရတယ်။ ပန်းကလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေချမ်းကလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဒါ ကိုယ်ကနေပြီးတော့ ပူဇော်ကြတာ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ ပြောရင် အဓိက ကတော့ ခုနပြောသလိုပဲ တို့ကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မနာလိုတတ်တာတွေ၊ ငြူစူတတ်တာတွေ၊ စောင်းမြောင်းတတ်တာတွေ၊ ကြောက်ရွံ့တတ်တာတွေ၊ မက်မောတတ်တာတွေ ဒါတွေ တို့ကုန်သွားအောင်လို့ အဲသလိုမျိုးလေးစိတ်ထား။ ဒီတော့ **မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ပြောရင် အဲဒီ မနာလိုတာတွေ၊ ဝန်တိုတာတွေ၊ ငြူစူတတ်တာတွေ၊ စောင်းမြောင်းတာတွေ၊ ကြောက်တတ်တာတွေ၊ မက်မောတတ်တာတွေ ဒါတွေကုန်သွားစေတတ်တဲ့ လမ်းဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားလမ်းပဲ။** ဟော. . ဒီတရားလမ်းက အရည်အချင်းတွေ ဘာတွေရှိတုန်းလို့ဆိုရင် **ဒီတရားလမ်းက မြတ်စွာဘုရားက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီးနဲ့ တခါတည်း မပေါ်မလွင်၊ မြတ်မြတ်ကွယ်ကွယ်ကြီးနဲ့ မပြောခဲ့ဘူး။**

“တရားမှတ်ကျောက်”

သူတရားမှန်ရင်တဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်း သူတရားကိုပြောပြလိုက်ရင် မြင်ရမယ်တဲ့။ ဒီအရည် အချင်းလည်းရှိရမယ်တဲ့။ နောက် လူတိုင်းလူတိုင်း ဒီတရားကိုဆောင်ထားဖို့အတွက်အချိန် သီးသီးသန့် သန့် မပေးရပဲနဲ့ နေရမယ်တဲ့။ ဒီတရားကို ဆောင်ထားတဲ့ သူကနေပြီးတဲ့သကာလ မ

တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်တဲ့အခါမှာဆို ရှိခိုးပြီးနှုတ်ဆက်တဲ့ အလေ့အထရှိသေးတယ်ဗျ။ ဗမာမှာကလည်း အဲဒီထုံးစံကိုရနေတာဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ခေါင်းဆောင်တင်တယ်လို့ဆိုပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ရုပ်ပုံထည်တွေ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အထိမ်းအမှတ် စေတီ ပုထိုးတွေဆိုတဲ့ ဟာတွေကို ရောက်ရင် ဟော တို့လည်းရှိခိုးကြတယ်။ ဘာလို့ သူ့ကိုရှိခိုးကြတုန်းဆိုတော့ သူက အရဟာကြီးဖြစ်နေလို့။ ရာဂတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေလို့ခေါ်တဲ့ ကြိုက်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေ၊ ကြောက်တာတွေ၊ မက်တာတွေ၊ မနာလိုတာတွေ၊ ဝန်တိုတာတွေ၊ ငြူစူတာတွေ၊ စောင်းမြောင်းတာတွေ၊ ကုန်နေတဲ့သူကြီး။ တို့ကလည်း ကုန်ချင်ကြတယ်။ ကုန်ချင်ကြတာဆိုတော့ ကုန်အောင်ဆိုပြီးသကာလ သူ့ကို သွားသွားပြီး တော့တခါတည်း ခေါင်းဆောင်တင်ရတယ်။

ခေါင်းဆောင်တင်တော့ ကိုယ့်ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ရုပ်ပုံ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ခေါင်းကြီးရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်။ အမှန်တော့ ဘုရားစေတီပုထိုးဆိုတာ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ကြီးပဲ။ ဒီကျောက်တိုင်ကြီး တည်ပုံရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ထူးခြားလို့သာပဲ အခုခေတ်တော့ မြေကြီးက နေပြီး ထောင်ထောင်မတ်မတ်ကြီး ကျောက်တိုင်တွေ တည်တာပေါ့။ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ။ ဟိုတုန်းက ကျောက်တိုင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စေတီပုထိုးဆိုပြီးသကာ တခါတည်း အခုပုံသဏ္ဌာန်မျိုးတွေနဲ့တည်လို့ပေါ့။ **စေတီနဲ့ ကျောက်တိုင်ဆိုတာ အတူတူပဲ။ အလေးပြုရာဌာန ကွန်းကြီးပဲ။ စေတီဆိုတဲ့ ပါဠိစကားကိုက မြန်မာလိုဆို ကွန်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။** ဘာတုန်းလို့မေးရင် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေဘာတွေမှာ ရှိပါတယ်။ ရင်ပြင်နီကြီးတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ ဟာမျိုးကြီးတွေလိုပေါ့။ အလေးပြုရာဌာနကြီးတွေ။ စေတီတွေ၊ ဘုရားတွေ ရှိခိုးရတယ်ဆိုတာလည်း အဲဒီနည်းလည်းကောင်းထားပြီးသကာလ ရှိခိုးတာ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး အရဟတ်ကြီးဖြစ်တဲ့ တို့

ခေါင်းဆောင်ကြီး။ သူ့မှာ တစ်ခါတည်း ရာဂတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ၊ မနာလိုတာတွေ၊ ငြုစူတာတွေ၊ စောင်းမြောင်းတာတွေကုန်နေတဲ့ လူလောကရဲ့ စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကြီး။ စေတီတွေ ရှိခိုးတဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုထားပြီးတော့ရှိခိုးကြ။ ရုပ်ပုံတွေကို ရှိခိုးကြတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီနည်းလည်းကောင်းပဲ။ တို့ရဲ့စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ရုပ်ပုံကြီး။ ဒါကြီးကို တို့အလေးပြုမှပဲ ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ အဲဒါရှိခိုးကြ။ အဲဒီလိုစိတ်ထားပြီးတော့ ရှိခိုးကြ။ ဟော သူ့အရည်အချင်းက အဲသလိုကြီးရှိတယ်။ နောက်ထပ်လည်း သူ့အရည်အချင်းတွေ အများအပြား ရှိသေးတယ်။ သူ့အရည်အချင်းတွေ အများအပြားထဲမှာ သူက “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဆိုပြီးတော့ လုံးဝဒီတရားကြီးကို ဟုတ်တဲ့ မှန်တဲ့ လူလောကအတွက် တခါတည်း အကျိုးပြုမယ့်တရားကြီးကို ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်တာ။ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အသင်အကြားမရှိရဘူး။ အသင်အကြားမရှိပဲနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ အော်. . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ တို့ရှိခိုးတယ်။ အဲသလိုထားပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးကြ။

အဲဒီ ဘုရားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သေပြီ။ သူက အသက် ရှစ်ဆယ်ပဲ နေရတယ်။ သုံးဆယ်နဲ့ ကိုးနှစ်မှာ သူက ဒီလိုဘုရားဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ရပြီး လေးဆယ်နဲ့ငါးနှစ်ပဲ သူဟာဘုရားဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ကြာပြီးတော့ သေသွားလို့ မရှိတော့ဘူး။ သူ့အရိုးတို့ အရင်းတို့ ဆိုတဲ့ဟာတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါးကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျန်ခဲ့တဲ့ဟာတွေကိုတော့ စေတီလို့ဆိုတဲ့ ခုနကျောက်တိုင်တွေ ဘာတွေလုပ်တဲ့ဟာထဲမှာ ထည့်ပြီးတော့ ထားသူက ထားတတ်ကြတယ်။ တစ်ချို့လည်း မပါဘူးပေါ့။ တစ်ချို့လည်း ပါတယ်ပေါ့။ သူ့ရုပ်ပုံတွေလည်းပဲ အဲသလိုပဲ အမျိုးမျိုးဖန်ပြီးတော့ ထုပြီးတော့ထားကြတယ်။ အိပ်နေတဲ့ပုံတွေရော၊ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ပုံတွေရော၊ ထိုင်နေတဲ့ပုံတွေရော အမျိုးမျိုးပေါ့။ ကိုယ်စိတ်ကြိုက်သလို ထုကြတာပေါ့။

အဲဒီတော့ပြောမယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ဆိုတဲ့ဟာတွေ ကတော့ဖြင့် အခုသေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒါ ခုနကဂုဏ်တော်တွေကို ရည်မှန်းပြီး သူ့အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ကြီးတွေ၊ စေတီပုထိုးတွေ ပေါ့လေ။ သူ့အထိမ်းအမှတ်ရုပ်ပုံကြီးတွေ ဒါတွေကိုရှိခိုးတဲ့အခါမှာ တခြားတခြားဂုဏ်တွေလည်း အများအပြားတော့ရှိသေးတယ်။ အများအပြားရှိပေမယ့် ဒီနေရာမှာ သိပ်တော့လည်း မလိုလားအပ်တော့သလို သိပ်တော့လည်း နားနဲ့မဆန့်သလိုဖြစ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဂုဏ်တွေချည်းတို့တွေ မပြောကြစို့နဲ့တော့။ ဆိုလိုတာကတော့ဖြင့် တို့မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးတိုင်း ရှိခိုးတိုင်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ရုပ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စေတီပုထိုးကိုဖြစ်ဖြစ် တို့ရှိခိုး ခွင့်ကြုံတိုင်းကြုံတိုင်း ဘာမှသိပ်လုပ်မနေနဲ့။

လူတွေရဲ့ဆိုးဝါးနေတဲ့ အရာတွေကို ဖယ်ရှားပြီး လူတွေရဲ့ အနှစ်သာရ တရားကြီးကိုရသွားတဲ့ တကယ့်ခေါင်းဆောင်ကြီး . . တော်ပြီ။ အဲသလောက်ကလေးထားပြီးရှိခိုးကြ။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် ဒီလောက်ရှိခိုးပြီးရင် တော်ပြီ။ အဲဒါရှိခိုးတော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ခေါင်းဆောင်ကိုယ်အလေးပြုတာကောင်းတာပေါ့။

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားလမ်း”

ဟော ဒီလို အလေးပြုဖန်ပြုဖန်များတော့ ဘာဖြစ်လို့သတုန်းလို့ဆို ဒီခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်ကနေပြီးသကာလ သူ့လမ်းစဉ်ကိုကိုယ်က လိုက်ချင်စိတ်တွေထက်သန်ထက် သန်လာတယ်။ သူ့လမ်းစဉ်ကဘာတွေလည်းလို့ ဆိုလိုက်တဲ့အခါကြတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ လူ့ကိုယ်ထဲက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေဖြစ်တဲ့ ကြိုက်တတ်တဲ့စိတ်တွေ၊ မက်တတ်တဲ့စိတ်တွေ၊ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်တွေ၊ မနာလိုတတ်တဲ့စိတ်တွေ၊ ဝန်တိုတတ်တဲ့စိတ်တွေ၊ စောင်းမြောင်းတတ်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ငြုစူတတ်တဲ့စိတ်တွေ ဒီစိတ်တွေကို ဖယ်ရှားပေးတဲ့ လမ်းစဉ်ဟာသူ့လမ်းစဉ်ပဲ။ အော် . .

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နွားကျောင်းသာဟာ နွားတွေကို ကျောင်းပေးတဲ့သူဖြစ်သလို **ဘုန်းကြီးတွေဆိုတာ လူတွေကို ထိန်းကျောင်းပေးနေတဲ့သူ။** လူတွေက ကိုယ့်လုပ်ရေးတွေ ကိုင်ရေးတွေ စားရေးတွေ ဝတ်ရေးတွေ အဲသလိုမျိုးအရေးတွေ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် လူတွေမှာ သီးသီးသန့်သန့် လူတွေကိုလမ်းညွှန်ပေးတဲ့ သူဟာမရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးဆိုတာ အဲသလို လမ်းညွှန်ပေးတဲ့သူ။ အဲဒါပဲမှတ်ရမယ်။ **ဒီလမ်းညွှန်ကို ပီပီရီရီလမ်းမညွှန်ဘူးလို့ဆိုရင် အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ ဘုန်းကြီးအလုပ်မလုပ်တဲ့သူလို့ ဒီလိုလည်းပဲမှတ်ရအုံးမယ်။** ဟော . . ဒါ . . ဘုရားရယ် တရားရယ် သံဃာရယ်ဆိုတာ ဒီလမ်းညွှန်ကို ပီပီရီရီ ကိုယ့်ကိုလမ်းညွှန်ပေးနေတဲ့ . . လူတွေကိုလမ်းညွှန်ပေးနေတဲ့ ဘုန်းကြီးဆိုရင်တော့ ဟောဒါ သံဃာတော်တွေလို့ အဲသလို သဘောထားပြီးသကာလ ဆည်းကပ်ကြ။ ခုနက ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိဆိုပြီးဆည်းကပ်သလို ဟော . . ဒါ ဘုရားရယ် တရားရယ် သံဃာတော်ရယ်ဆိုတဲ့ဟာရဲ့ အကြောင်းကို အပြေးအလွှားကလေး တို့က ပြောသွားလိုက်တာ။

“တရားဘယ်လို ကျင့်မလဲ”

ကောင်းပြီတို့ ဆည်းကပ်စရာသုံးပါးဖြစ်တဲ့ ဘုရားရယ် တရားရယ် သံဃာရယ်ဆိုတာတော့သိပြီ။ ဒီလိုဆို တို့ကတရား ဘယ်လို ကျင့်ရမတုန်း။ ဟောဒါကလေးပြောမယ်။ တို့ကတရားကို မပြောရသေးဘူး။ ဘုရားရဲ့ဂုဏ်တော်၊ တရားရဲ့ဂုဏ်တော်၊ သံဃာတော်ရဲ့ အနေအထားဒါလေးကို တစ်ခုစ နှစ်ခုစနဲ့ သိသာရုံကလေး ကွဲပြားသွားအောင် တို့က ပြောလိုက်တာ။ ဒါဖြင့် တရားဘယ်လိုလုပ်ကျင့်မတုန်းလို့ဆိုရင် မှတ်ထား၊ တရားဆိုတာ ဘယ်ဟာတုန်းဆိုတဲ့အရာကို ပီပီရီရီသိကြ။ မတရားတာတွေ မဟုတ်တာ တရားလို့ . . . ။ **မတရားတာတွေ မဟုတ်တာ**

ဆောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဟောဒီတရား ဒီလိုဟေ့လို့ ပြောပြလိုက်ရင် အော် . . ဒီလိုဆိုရင် ဟုတ်ပါပေတယ်လို့ တစ်ဘက်လူလည်း နားလည်ရမယ်တဲ့။ ဆောင်ထားဖို့ရာလည်း ဒီတရားကျင့်ဖို့ရာလည်း မခက်မခဲပဲလည်း ရှိရမယ်တဲ့။ တစ်ခါ ကျင့်လိုက်လို့ရှိရင် အကျိုးကျေးဇူးလည်းပဲ လက်ငင်းရရမယ် တဲ့။

အော် . . ဒီအချက်တွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့တရားတဲ့။ သူ့ တရားကို အဲသလိုပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောကြားတဲ့ တရားဆိုတာမှာ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မသိရင်ကတော့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့တရားက ဒါပဲဟာလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မသိရင် ဘုရားတရားလို့မမှတ်နဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သိအုံးတော့တောင် သူများပြောပြလို့မရတဲ့ တရားဆိုရင်လည်းပဲ အဲဒါ မြတ်စွာဘုရား တရားလို့ မမှတ်နဲ့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သိ၊ သူများလည်း ပြောပြလို့ရတယ်၊ ဒီတရားကျင့်ဖို့အတွက် အချိန်သီးသန့်ပေးရအုံးမှာတဲ့ ဟေ့လို့ဆိုရင်လည်း အဲဒါလည်း မြတ်စွာဘုရားတရားလို့ မမှတ်နဲ့။

နောက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျင့်၊ သူများလည်းပြောပြလို့ရ၊ အချိန်လည်းပဲ သီးသန့်မကျင့်ရဘူးပဲထား . . ဆောင်ရတာ ခက်ခက်ခဲခဲကြီး ဘုရားတရားဆောင်ထားရတာနဲ့ဖြင့် တခါတည်း လူကို ပင်ပန်းလှပြီ ဆိုရင်လည်းပဲ အဲဒါလည်း ဘုရားတရားမမှတ်နဲ့။ ဘုရားတရားအတုပဲ ဖြစ်သေးတယ်။ ဘုရားတရားအစစ်မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်တော့ ကျင့်ပါရဲ့ ဘာအကျိုးမှ ထင်ထင်ရှားရှားမရဘူးလို့ဆိုရင်လည်းပဲ အဲဒီတရားကို ဘုရားတရားလို့မှတ်နဲ့။ အော် ဒါတို့က မှတ်ကျောက်ကလေးတွေ ပေးလိုက်တာ။ ဘုရားဆီကိုသွားတဲ့အခါမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ အခုခေတ်မှာလည်း ဘုရားကလည်းပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ သိပ်ကြာသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက်၊ တရားကလည်း သိပ်ရှည်လျားသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တရားတု၊ တရားယောင်၊ တရားမှားတွေက သိပ်များနေပြီမို့ တို့က ဒီစကားလေးပြောတာ။

အော် . . ငယ်ပါသော်ကော၊ ကြီးပါသော်ကောဆိုပြီးသကာလ တို့နဲ့ မဆိုင်သေးပါဘူးတို့ ဘာတို့ဆိုပြီး တရားများမလုပ်လိုက်ကြနဲ့။ ဒီတရားက သိပ်ဆိုင်တယ်။ အဲဒီလို သိပ်ဆိုင်နေတဲ့ ဒီတရားကို ငယ်တုန်းကတည်းကများ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကစရလိုက်ရင် ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း “မာမာ”တို့ “သီတာ”တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရအောင်လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် တို့ဖြင့်အောက်မေ့တယ်၊ တို့ကြီးမှ တရားရတာတောင်မှ နာသေးတယ်လို့ စိတ်ထဲမှအောက်မေ့တယ်။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းကများ တရားရလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ မသိဘူးလို့။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက တရားရအောင်ကြိုးစားကြ”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူက ကြီးကြီးလာလေ၊ မွားမွားလာလေ နဲ့ မွားတာ။ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက မမွားဘူး။ ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းက မွားတော့ ချစ်စရာလေးပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ကလေးတုန်းကဆိုချစ်စရာလေး၊ စင်စင်ကြည်ကြည်ကလေး။ နည်းနည်းလေးကြီးကြီးလာလေ ပလီတီမျက်စိလေးတွေက ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ကြီးလာလေ မွားလာလေ၊ ပိုကြီးလာလေ သိပ်မွားသွားလေ တစ်ခါတည်း နောက်ဆုံး ပိတ်တရားမသိပဲနဲ့များ အိုသွားလို့ရှိရင် ဘယ်တော့မှတောင် တရားမရတော့ဘူး။ အဲဒီ အနေအထားမျိုးရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ကလေးထဲက တရားရဖို့အတွက်ကြိုးစားကြ။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းကနေ တရားပေါ်ကနေလုံးဝ အသွေအဖီမရှိအောင် ကြိုးစားကြ။ ဟော . . မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ဆိုတာဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရရမယ့်တရားဖြစ်တဲ့အတွက် အဲသလိုမျိုးကလေး၊ တရားရဲ့ အရည်အချင်းကလေးသိပြီးသကာလ တခါတည်း တရားမွားတွေကို တရားမှန်လို့ ထင်ပြီးသကာလ ရိုးတီးယောင်တောင် ငါတို့ကတော့ဖြင့် မအားသေး

ပါဘူး။ ငါတို့က ငယ်ပါသေးတယ်။ ငါတို့မှာ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ဟာ ငါတို့မှာ ဘာအကျိုးမှ ဒီဟာက မလိုလားသေးပါဘူးလို့ မလုပ်ကြပါနဲ့။ ဟော မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်ဟာ အဲဒီအရည်အချင်းရှိတယ်လို့ တို့က ဒါ့ကြောင့်ပြောရတာ။

အဲသည်ဘုရားတရားကိုသာ လိုက်နာလိုက်လို့ရှိရင်ကတော့ လက်ငင်းအကျိုးရမယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာအမှားက မများသေးတာဆိုတော့ ဒီအမှားဆေးကြောတဲ့အခါမှာ ခက်လည်းမခက်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ မနာလိုတာလည်းမများသေးဘူး။ ဝန်တိုတာလည်း မများသေးဘူး။ ကြောက်တတ်တာလည်းမများသေးဘူး။ မက်မောတတ်တာလည်း မများသေးဘူး။ ဂြူစူတတ်တာ၊ စောင်းမြောင်းတတ်တာတွေလည်း မများသေးဘူးလို့ဆိုတော့ ဟောဗျာ . . တရားကျင့်ရတာ ဘာမှမခက်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့လို့ ဘယ်လိုမှ မခက်သေးခင်ကတည်းက တရားကို ကျင့်လိုက်လို့ရှိရင် ဒီတရားက ဘယ်တုန်းကရနေမှန်းမသိပဲနဲ့ကို အလို အလျောက်ရတယ်။ ဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲတော့ဘူးဖြစ်မယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်။

“သံဃာတော်ဆိုတာ”

ဒီမြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ပြီးတော့ ခုနက ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်တဲ့အထဲမှာ သံဃာတော်ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီသံဃာတော်ဆိုတာ ဘာတုန်း။ ဘုန်းကြီးတွေ။ ဒီဘုန်းကြီးတွေဆိုတာ ဘာတုန်း။ တကယ်တော့ ဒီဘုန်းကြီးတွေဆိုတာက ဒီတရားတော်တွေကို ရှာဖွေလေ့ကျက်ပြီး သကာလ၊ ဒီတရားတော်တွေကို ရအောင်လုပ်ပြီး သကာလ ဒီတရားတော်နဲ့ လူတွေကို လိုက်ပြီးထိန်းကျောင်းပြီးတော့ ဒီလိုဖြစ်တယ် ဟိုလိုဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနေကြ၊ ဒီလိုထိုင်ကြလို့ ထိန်းကျောင်းပေးနေတဲ့သူတွေဟာ ဒါ ဘုန်းကြီးတွေပဲ။

မတရားဘူး။ အဲဒီ သူများပစ္စည်းအချောင်ရချင်တာ၊ သူများပစ္စည်း ပျက်စီးစေချင်တာ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခရောက်မယ့်ဟာတောင် ဒုက္ခရောက်မယ့် ဟာမှန်း မသိပဲနဲ့ သုခရအုံးမယ်လို့ထင်ပြီးတော့နေတဲ့ အထင်အမြင် မှားမျိုးလို့ဆိုတဲ့ ဒီ မနောကံမတရားသုံးမျိုးကို ပွားများဖို့သင့်သလား ရှောင် ရှားဖို့ သင့်သလား၊ (ရှောင်ရှားဖို့သင့်ပါတယ်ဘုရား)။ အေး. . ဒါကလေး ရှောင်ရှားဖို့ ကြိုးစားကြ။ ဆုံးဖြတ်ကြ။ တို့တစ်သက်တာ ပတ်လုံးကတော့ ဖြင့် ဘယ်တော့မှ ဟောဒီစိတ်နဲ့ မတရားမှုမျိုးကို မဖြစ်စေတော့ဘူး။ နှုတ်နဲ့ မတရားမှုမျိုးတွေကို မဖြစ်စေတော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မတရားမှုမျိုး တွေကို မဖြစ်စေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်သင့်သလား မဆုံးဖြတ်သင့်သလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒါလေး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်လို့ ဆိုရင် တကယ်လည်း ဆုံးဖြတ်ကြနော်။

ဘယ်တော့မှ ဒီမတရားမှုသုံးမျိုးကိုတော့ဖြင့် ကာယကံ မတရားမှု သုံးမျိုး၊ ဝစီကံ မတရားမှု လေးမျိုး၊ မနောကံ မတရားမှုသုံးမျိုး ဒီမတရား မှု ဆယ်မျိုးကိုတော့ဖြင့် တို့တစ်သက်တာပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေ တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်ဆိုရင် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို လေးလေးနက် နက်ဖြစ်အောင် သုံးကြိမ်လောက် ဆုံးဖြတ်တဲ့အနေနဲ့ သာဓု ခေါ်ကြစမ်း (သာဓု. . သာဓု. . သာဓု)။

“မတရားရှိရင် ဆင်းရဲမယ်”

အေး. . ဟုတ်ပြီ။ ဒါကို တကယ်လို့သာ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်ဆိုရင် သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ တကယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ကြားထဲကတောင်မှ ဟော. . ဒီမိသားစုကလေးနော်။ ဟောဒီမတရားမှု ဆယ်မျိုးကလွတ်ပြီဆိုရင် ဟောဒီ မိသားစုလေးလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ မိသားစု ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ **လူဆင်းရဲတာ မတရားဆီမှာ ဖြစ်နေရတာ။ မတရားမရှိရင် ဆင်းရဲကို မဆင်းရဲဘူး။**

တရား။ ဟောသလောက်ကလေးကို ပီပီရီရီသိကြ။ တို့တတွေမှာ မတရား တာတွေရှိရင် တို့ရင်ထဲမှာ မတရားတာတွေရှိရင် တို့စိတ်ထဲမှာ မတရား တာတွေရှိရင် တို့ကိုယ်ကလည်း မတရားတာ တွေဖြစ်မယ်။ တို့နှုတ်က လည်း မတရားတာတွေဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီလို မတရားတာတွေသာ တို့ကိုယ်က ဖြစ်ဖြစ်၊ တို့နှုတ်ကဖြစ်ဖြစ်၊ တို့စိတ်က ဖြစ်ဖြစ်ရှိရင် တို့နဲ့ ထိရတဲ့သူတွေဟာ ချမ်းသာပါမလားလို့ဆိုတာမျိုးကို စဉ်းစားရမယ်။ မတရားတဲ့သူနဲ့ထိရင် ချမ်းသာပါမလား၊ (မချမ်းသာပါဘူး ဘုရား)။ မချမ်း သာဘူး။

ဒီတော့ တကယ်လို့များ တို့နဲ့ထိရတဲ့သူတွေဟာ မချမ်းသာကြ ဘူးလို့ဆိုရင် အဲဒီမချမ်းသာတဲ့အတွက် တို့နဲ့ထိရတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဟာ ကျဆုံးမှာလား တိုးတက်မှာလား၊ (ကျဆုံးမှာပါဘုရား) ကျဆုံးမှာ။ အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးတောင် ကျဆုံးပြီလို့ဆိုရင် အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ နေရ တဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရော တိုးတက်မှာလား၊ ကျဆုံးမှာလား၊ (ကျဆုံးမှာပါ ဘုရား)။ ကျဆုံးမှာ။ ဟောဒါကို သိပြီးသကာလ . . အေး . . တို့ မတရားတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်ဘူး။ မတရားတယ်ဆိုတာ အဆိပ် အတောက်၊ မတရားတယ်ဆိုတာ စူးညှောင့်၊ လူ့ဘဝကြီးရဲ့အဖျက်၊ ဟော . . ဒီလို မှတ်ရမလား၊ မမှတ်ရဘူးလား၊ (မှတ်ရမှာပါ ဘုရား)။ မှတ်ရ မယ်နော်။ **ဒီတော့ ဘယ်သူ မတရား၊ မတရား ငါကတော့ဖြင့် တရား တဲ့ လူတွေကြားထဲမှာလည်း ငါမတရား မလုပ်ဘူး။ မတရားတဲ့ လူတွေကြားထဲမှာလည်း ငါမတရားမလုပ်ဘူး။** ဆုံးဖြတ်သင့်သလား မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ် ဘုရား)။ အဲသလိုဆုံးဖြတ် ပြီးရင် မတရားတာလေးကို ဘယ်နှစ်ခုလို့ မှတ်ရမလဲဆိုရင် ဆယ်ခုထဲ . . ဆယ်ခုထဲ။ ဒါလေး အပြေးအလွှား မှတ်လိုက်စမ်း။

“မတရားတာ ဆယ်ခု”

ဒီဆယ်ခုကလေး မတရားတာက ဘာလဲဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ မတရားတာ သုံးခု၊ နှုတ်နဲ့ မတရားတာက လေးခု၊ စိတ်နဲ့ မတရားတာက သုံးခု ဟောဒါကလေးပဲ။ **ကိုယ်နဲ့မတရားတာက** ဘယ်သူ့ ဘယ်သူတုန်းလို့ ဆို ရင် သတ်တာ။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက် ကိုသတ်တာ။ အဲဒါကိုယ်နဲ့ တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရား ပါဘူးဘုရား) မတရားဘူး။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်း ကို ခိုးတာ။ တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူး ဘုရား)။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အာရုံငါးပါးကို လိုက်စားလွန်ကျူး လုပ်တာ။ တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူး ဘုရား) မတရားဘူး။ အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ မတရားတာ ဒီသုံးခု။ ဒါတော့ အပြေးအလွှား သိပါတယ်။ ဒီစကားလောက်တော့ နားလည်ကြပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမတရားတာကို တို့ဘယ်နည်းနဲ့မှ နောက်ကိုဆိုရင် ဘယ် တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးလား ဆုံးဖြတ်သင့်သလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ်ဘုရား) ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ကြ၊ ဒီလို ပြော ရမယ်။ အဲသလိုပဲ **နှုတ်နဲ့မတရားတာက** ဘာတုန်းလို့ဆိုရင် တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိမ်ပြောကြမယ်ဆိုရင် တရားမလား မတရား ဘူးလား၊ (မတရားပါဘူးဘုရား)။ လိမ်တော့မပြောဘူး။ မှန်မှန်ကန်ကန် တော့ ပြောပါရဲ့ အဲဒီမှန်ကန်တာပြောလိုက်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသင့်မြတ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဂုံးတိုက်တဲ့သဘောဖြစ်မယ်ဆို ရင်ကော တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူးဘုရား)။ မတ ရားဘူး။ မှန်မှန်ကန်ကန်လည်ဖြစ်ပါရဲ့ မသင့်မြတ်အောင်လည်း မဟုတ် ဘူးပဲဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့်လို့ ဟိုသူ့ကို ကိုယ်ကပြောလိုက်တာက ပိဿာ လေးနဲ့ နံဘေးထူသလို တခါတည်း အခံခက်အောင်ပြောပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ

ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီအပြောမျိုးက တရားမလား မတရားဘူးလား။ (မတရားပါဘူး ဘုရား)။ မတရားဘူး။ ဒါ ဆဲတယ်လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ ဆဲတာ မတရားဘူးပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်လို့ ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့ တောင်စဉ် ရေမရ စကားတွေကို အနှစ်သာရမရှိပဲနဲ့ တတွတ်တွတ်နဲ့ တလွတ်လွတ်နဲ့ ပြောနေမယ်ဆိုရင်ကော ဒီအပြောမျိုးဟာ တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူး ဘုရား)။ ဟော ဒီမတရား လေးမျိုးထဲပဲ။ ဒီမတရားကို လေးမျိုးထဲက တစ်ခုခုကလေး ဆောင်မယ်ဆိုရင် ဟောဒီအဖွဲ့အစည်း လူမှုအပေါင်းအသင်းကြီးဟာ ပျက်သုဉ်းစရာအကြောင်းရှိတယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ဒါကိုတို့တော့ဖြင့် ဒီကနေ့ကစလို့ တစ်သက်သာ ပတ်လုံး လုံးဝမပြောတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်သင့်သလား မဆုံးဖြတ်သင့် သလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ်ဘုရား)။ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ အဲသလိုမျိုး လိုပဲ တစ်ခါ **စိတ်နဲ့ မတရားတာကလေး သုံးမျိုး**က တကယ်လို့ ကိုယ် က ဘာမှမရှာမဖွေပဲနဲ့ သူများတွေရှာဖွေရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့မှ ငါ့ဟာတွေဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမတုန်းလို့ ပေသီးကပ်သီးထွေလီထွေလာကြံဆမယ်ဆိုရင် အဲဒီလို အကြံအစည်မျိုး ဟာ တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူးဘုရား) သူများ တွေရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကိုယ်မရချင်ဘူးပဲထား။ သူတို့ရနေတာ ကိုယ် မမြင်နိုင်ပါဘူး မကြားနိုင်ပါဘူးဆိုပြီးသကာလ မီးဘယ်လို လောင်ပါစေ၊ ဓားပြဘယ်နဲ့ တိုက်ပါစေ၊ ဘယ်လို ပျက်စီးပါစေနဲ့ အဲသလိုမျိုး ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးကြံဆနေရင်ကော ဒီကြံဆမှုမျိုးဟာ တရားမလား မတရားဘူး လား၊ (မတရားပါဘူး ဘုရား)။ မတရားဘူး။

နောက်ဆုံးပိတ် မတရားတာလေးတစ်ခုကတော့ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခ ရောက်မယ့်ဟာမျိုးကို အံ့မယ် . . . ဒါ ငါ့ကိုချမ်းသာစေနိုင်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အထင်အမြင်မျိုးကလေးတွေများ ထင်မြင်စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့ နေမယ် ဆိုရင်ကော တရားမလား မတရားဘူးလား၊ (မတရားပါဘူး ဘုရား)။

ဆက်ဆံရေးမှာ လုံးဝအထာမကျပဲနဲ့၊ အစီးအညွှန်မကပ်ပဲနဲ့၊ တစ်လုံးတစ်စည်းထဲမဖြစ်ပဲနဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းထဲ မဖြစ်ပလားလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဒီအပေါင်းအသင်းမှာကတော့ဖြင့် တကယ့်ကို ဆူးညောင့်ခလုတ်တွေဖြစ်ပြီ။ မပေါင်းပဲနေတာကတောင် ကောင်းအုံးမယ်လို့ ပြောရမလို့ရှိတယ်။

ဒီတော့ ဒါကလေးကို အထပ်ထပ်အလီလီ ဘယ်တော့မှ ငယ်တဲ့သူကလည်း ငယ်တဲ့သူအလျောက်၊ လတ်တဲ့သူကလည်း လတ်တဲ့သူအလျောက်၊ ကြီးတဲ့သူကလည်း ကြီးတဲ့သူ အလျောက် ဘယ်တော့မှ တို့ ဒေါသမဖြစ်စေတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ တို့လောဘမဖြစ်စေတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ငါတို့မာနတွေ မဖြစ်စေတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ တို့မတရားတွေ မဖြစ်စေတော့ဘူးလို့ ဟောဒီလိုဆုံးဖြတ်ကြ။ တကယ်လို့မှ ဟိုကနေပြီးသကာလ ကာယကံအမှား၊ ဝစီကံအမှား၊ မနောကံအမှား ဒီအမှားတွေ ကျူးလွန်ဖန်ကျူးလွန်ဖန်များနေရင် လောဘတွေ မကြီးပေဘူးလား၊ (ကြီးလာပါတယ် ဘုရား)။ ဒေါသတွေကော ကြီးမလာပေဘူးလား၊ (ကြီးလာပါတယ် ဘုရား)။ ကိုယ်က မှားတာလုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ်မှားတဲ့အတွက် တဖက်လူကလည်း အမှားတစ်ခုနဲ့ပြန် မထေပေဘူးလား၊ (ထေပါတယ် ဘုရား)။ ဒီအမှား အထေခံရလို့ ရှိရင် အထေခံရတဲ့ သူကကော မနာပေဘူးလား၊ (နာပါတယ် ဘုရား)။ နာရလို့ရှိရင် လောဘကကော မကြီးပေဘူးလား၊ (ကြီးပါတယ် ဘုရား)။ လောဘကြီးလာမှာ။ ဒေါသကကောကြီး မလာပေဘူးလား၊ (ကြီးပါတယ် ဘုရား)။ ဒေါသကလည်းကြီးလာမှာ။

ကိုယ်နာတဲ့အတွက် ဒေါသကကြီးလာ။ အဲသလိုဒေါသကြီးလို့ မချမ်းသာတဲ့အတွက် ချမ်းသာမယ့်ဟာ ဟိုလိုဖြစ်လမ်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်လမ်းနဲ့ ရှာလို့မို့လို့ လောဘကလည်းကြီး။ အဲသလို လောဘကြီး ဒေါသကြီးဖြစ်လာတော့ လူ့အပေါင်းခက် အသင်းခက်၊ လူ့အော်ကြောလန်၊ လူ့ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖိုးမတန်တဲ့ အနှစ်သာရမဲ့တဲ့ လူဖြစ်

လူတွေကွဲပြားတယ်ဆိုတာက မတရားကြလို့ ကွဲပြားကြတာ။ ဟောဒီမိသားစုလေးမှာ မတရား မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီမိသားစုလောက်လုံးစည်း (စည်းလုံး)တာ၊ ဒီမိသားစုလောက်ညီညွတ်တာ၊ ဒီမိသားစုလောက် တိုးတက်တာ၊ ဒီမိသားစုလောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီးသကာလ ဆင်းရဲဒုက္ခပေးလို့မရတာ ရှိကိုမရှိဘူး ဖြစ်မှာ။

ဒါကြောင့် ဟောဒီမတရားမှုကိုတော့ဖြင့် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ တစ်ယောက်ချင်းကလည်း ဆုံးဖြတ်ကြ။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တဲ့ ကြားထဲကတောင်မှ မေ့မေ့လျော့လျော့၊ ပေါ့ပေါ့ ဆဆကလေးနေမိလို့ ကာယကံ မတရားထဲက တစ်ခုခုကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဝစီကံမတရားထဲကတစ်ခုခုကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ မနောကံမတရားထဲက တစ်ခုခုကလေးဖြစ်ဖြစ် မတော်တဆ ကလေးများ ကျူးလွန်မိတာတို့ဆိုတာကော မရှိနိုင်ဘူးလား၊ ရှိနိုင်လား၊ (ရှိနိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ ရှိနိုင်တယ်။ ရှိရင်ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း ဒါလေးလည်းပြောရမယ်။ တကယ်လို့ရှိရင် ရှိတဲ့သူကိုယ်တိုင်က အရင်သိရင် ဒီမိသားစုကို စုမိစုံမိတဲ့အခါမှာ ထုတ်ဖော်ပြီးသကာလ ငါ၊ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ ဘယ်မတရားမှုကလေးဖြစ်မိပါတယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သူများက မပြောရခင်ကတည်းက ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်ဘူးသလား၊ (ပြောသင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ပြောသင့်တယ်။

ဒီလိုမျိုး သူကိုယ်တိုင်က မှားနေပေမယ့် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ မှားနေပေမယ့်လည်း သူမှားတာ သူတောင်မှ မသိသေးဘူးလို့ဆိုလည်း မသိပဲလည်းနေနိုင်တယ်။ နေနိုင်သေးတယ်။ မသိသေးဘူးလို့ဆိုတောင်မှ တစ်ယောက်ယောက်က သိပြီလို့ဆိုရင် သိတဲ့သူကနေပြီး သကာလ မင်းကာယကံ မှားနေတယ်နော်၊ ပြင်လိုက်။ ဝစီကံ မှားနေတယ်နော်၊ ပြင်လိုက်။ မနောကံ မှားနေတယ်နော်၊ ပြင်လိုက်လို့ ချိုချိုမိန့်မိန့် တဖက်လူနားဝင်သွားအောင် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ သွန်သင်ပြီး ပေးသင့်သလား၊ မပေးသင့်ဘူးလား၊ (ပေးသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ ဒီလို ပေး

လိုက်ရင်ကော ငါ့ကိုသူက အမှားလို့စွပ်စွဲခံရလေးခြင်းလို့ စိတ်ပျက်မှာ လား၊ ဝမ်းသာမှာလား၊ (ဝမ်းသာမှာပါ ဘုရား)။ ဝမ်းသာရမှာနော်။ ဝမ်းသာပြီး သကာလ အဲဒီသူကနေပြီးတော့ အော် . . ငါမှားနေသလား။ အဲဒီ မှားနေတာလေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မသိလို့ သူများကပြောလိုက်လို့ သိပြီဆိုတော့တောင်မှ ဒီအမှားကို ငါဝန်ခံပါမယ်။ ဒီအမှားမျိုးကို နောက်ကို ငါဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဝန်ချသင့်သလား မချသင့် ဘူးလား၊ (ဝန်ချသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ တကယ်လို့များ မှားတဲ့သူကများ သူ့ကိုယ် တိုင်ပဲသိလို့ အမှားကို ဝန်ချဝန်ချ၊ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် မသိတောင်မှ သူများကပြောလို့ သိရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဝန်ချ ဝန်ချ ဒီအမှားဟာ ပျောက်ပျက်သွားတဲ့အတွက် ဒီမိသားစုဟာ ချမ်းမြေ့ မှာလား၊ ဆင်းရဲမှာလား၊ (ချမ်းမြေ့မှာပါဘုရား)။ ချမ်းမြေ့မှာ။

ဒါ့ကြောင့် **နပါတိတစ်၊** တရားကျင့်သုံးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုမှ ဒီမတရားမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဟောဒီမိသားစုကလေးထဲမှာ ရှိကြတဲ့သူတွေက။ **နပါတိနှစ်၊** တကယ်လို့မှ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်တဲ့ ကြားထဲကတောင်မှ ကုတ်ကုတ်ကပ်ကပ်နဲ့ မသိလိုက်မသိဘာသာအမှား၊ တပါးပါးကို ကျူးလွန်သေးတယ်လို့ဆိုရင် သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါဝန်ခံ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်သင့်သလား၊ မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့် ပါတယ် ဘုရား) ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ တကယ်လို့ ငါ မသိလို့ရှိရင်လည်း သူများက ပြောဆိုဖို့အတွက် ပြောဆိုချင်အောင် ငါနေထိုင်မယ်လို့ကော ဆုံးဖြတ်သင့်သလား၊ မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ်ဘုရား) ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို သူများကပြောလာရင် ကိုယ်က ကေတိကာ တိနဲ့ မင်းငါ့ကိုဒီလိုပြောရလား။ ဘာလားညာလားနဲ့ တဟောက်တဟဲနဲ့ လုပ်လိုက်လို့ရှိရင်ကော သူများက ပြောဝံ့ပါ့မလား၊ (မပြောဝံ့ပါဘူး ဘုရား)။ မပြောဝံ့ဘူး။ မပြောဝံ့လို့ရှိရင် ဘယ်သူကမှ ကိုယ်မှားတာ

ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ မှားတာမပြောလို့ ဒီမိသားစုထဲမှာ အမှားတစ် ယောက်ယောက်ရှိနေပြီဆိုရင် ပြောလည်းမပြောရက်၊ ပြောလည်း မပြောချင်၊ ပြောလို့ကလည်းမဖြစ်နဲ့ ဒီအမှားကြီးလက်ခံထားရင် ဒီမိသားစု ညီညွတ်ပါအုံးမလား၊ (မညီညွတ်ပါဘူးဘုရား)။ မညီညွတ် တော့ဘူးဆိုရင် ဒီမိသားစု ဟာပျော်ပါ့မလား၊ (မပျော်နိုင်ပါဘူးဘုရား)။ မပျော်တော့ဘူးလို့ဆိုရင် အပြင်မှာပျော်စရာ မရှာရပေဘူးလား၊ (ရှာရ ပါတယ် ဘုရား)။ အပြင်မှာ ပျော်စရာရှာရပြီဆိုကတည်းက မညီညွတ် ဘူးဆိုရင် နေရထိုင်ရမကောင်းတော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မလုပ်ချင်တော့ ဘူး။ ဒီမိသားစုဆိုင်ရာမှာလည်းပဲ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး လည်းပဲ မဖြစ်လို့လုပ်နေရပေမယ်လို့ သိပ်ဟုတ်ဟုတ်ဟတ်ဟတ်လို သိပ်မပါချင်တော့ဘူး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဟောဒါကလေးကိုတော့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့မတရားကို စောင့်ထိန်းကြလို့ ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်သလား၊ (ပြောသင့်ပါ တယ် ဘုရား)။ အဲဒီတော့ဖြင့် တို့တစ်တွေ မတရားကို သိပြီ။ ဒီမတရားကို မြတ်စွာဘုရားပြောခဲ့တဲ့ ဟောဒီမတရားတွေကိုတော့ဖြင့် ရှောင်ရှားမယ်။ ဒီမိသားစုထဲ တို့နေနေရရင်လည်း ဒီမိသားစုအတွင်းထဲမှာ ရှောင်ရှား မယ်။ တခြားမိသားစုထဲ မှာတို့ရောက်သွားလို့ နေရရင်လည်း အဲဒီတခြား မိသားစုထဲမှာ ရှောင်ရှားမယ်။ ဘယ်မိသားစုမှ ဖြစ်ဖြစ် လူနဲ့ လူချင်းသာ ဆက်ဆံရရင် ငါတို့မှာတော့ဖြင့် ဒီမတရားကတော့ဖြင့် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေတော့ဘူးလို့ ဒီလိုရှောင်ရှားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့ရှိရင် ဒီလူဟာ တိုးတက်စရာရှိသလား၊ ကျဆုံးစရာရှိသလား၊ (တိုးတက်စရာ ရှိပါတယ် ဘုရား)။ တိုးတက်စရာရှိတယ်။

လူတွေမှာ မတိုးတက်ကြဘူး ကျဆုံးကြတယ်။ ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ပြဿနာ ဟိုလိုတိုး ဒီလိုတိုးဆိုတာ ဘာကမှ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးကနေ စဖြစ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

ကဲ ဒီတော့ ဒကာကြီး ဘိုးတင့်လွင်တို့ မိသားစုလေးဖြစ်တဲ့ ဒို့မိသားစုလေးလိုနေတဲ့ ဟောဒီ မိသားစုလေး၊ အဲဒီလို **ဒုက္ခရောက်တာရယ်၊ ဒုက္ခရောက်ကြောင်းရယ်၊ ဒုက္ခငြိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်မြတ်ရယ်** ဒီအချက်ကလေး လေးချက်ကို သဘောပေါက်ပြီးလား၊ မပေါက်ဘူးလား၊ (ပေါက်ပါပြီ ဘုရား)။ ပေါက်ကြပြီလို့ ဆိုလိုရှိရင် ဒုက္ခရောက်တဲ့လမ်းကို လိုက်မှာလား၊ ဒုက္ခငြိမ်းတဲ့လမ်းကို လိုက်မှာလား၊ (ဒုက္ခငြိမ်းတဲ့လမ်းကို လိုက်မှာပါ ဘုရား)။ ဒုက္ခငြိမ်းတဲ့ လမ်းလိုက်မှာဆိုတဲ့အတိုင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဘယ်လိုမှ အမှားအယွင်း အချွတ်အချော်မရှိအောင် လိုက်နိုင်ကြပါစေလို့ တကယ့် ဦးဇင်းတို့ရဲ့ မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ ပွားများတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ပြီးသကာလ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ဟောဒီတရားဓမ္မလေးကို နိဂုံးချုပ်ကြတော့စို့ဗျာ၊ ကဲ သာဓု ခေါ်ပေးကြ . . . ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု

သွားလိမ့်မယ်။ ဟောသလို မဖြစ်အောင်အတွက် ဟောဒီတရားကိုတော့ ဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၊ စောင့်ထိန်းကြ။ မပြောရပေဘူးလား။

“မှားတာတွေ့ရင် အဲဒီအမှားပြင်မယ်လို့ . . .”

အော် . . . ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီတရားကို ငါတို့တော့ဖြင့်၊ လူနဲ့သာထိရင်တော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ မမှားစေတော့ဘူးဟေ့လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီးဘာလေးလုပ်သင့် သလဲလို့ဆိုရင် ငါမှားသလား မမှားဘူးလားလို့ သတိမထားသင့်ဘူးလား ထားသင့်သလား၊ (ထားသင့်ပါတယ်ဘုရား)။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာနော်။ သတိထားယုံတင်လား။ တကယ်လို့ မှားတာတွေ့ရင် ဒီအမှားကို ပြင်မယ်ဟေ့လို့ ဆုံးဖြတ်သင့်သလား မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးလား၊ (ဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီလိုမှားကြရင် ဖြစ်ပွားတဲ့ မတရားကြရင်ဖြစ်ပွားမယ့် ဒုက္ခတွေဟာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းကြီး မဆုံးနိုင်အောင် မီးခိုးကြွက်လျှောက်မဆုံးဖြစ်တယ်လို့ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးကိုကော တွေးသင့်သလား မတွေးသင့်ဘူးလား၊ (တွေးသင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့စားမှုဝတ်မှုကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်မှုကိုင်မှုကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါဒီလိုပြောလိုက်၊ ငါဒီလိုလုပ်လိုက်၊ ငါဒီလိုစားလိုက်၊ ငါဒီလိုသွားလိုက်ရင် ငါဟာ ဒုက္ခများဖြစ်စေမှာလား။ ငါဟာ တကယ်ဒုက္ခများလွတ်စေမှာလား။ ငါ့ကိုယ် ငါများတခါတည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မတရားမှုတွေများ ဖြစ်စေမှာလား။ မတရားမှုကပဲ လွတ်စေမှာလားလို့ အတွေးအခေါ် လိုက်သင့်သလား၊ မလိုက်သင့်ဘူးလား၊ (လိုက်သင့်ပါတယ် ဘုရား)။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းနေကြ ထိုင်ကြတယ် ဆိုတာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထိမိဆက်မိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကြောင့်

တစ်ဖတ်လူတွေများ ဒုက္ခရောက်မှာလား၊ ငါလုပ်နေတာများ မှားနေပြီလား၊ အတွေးအခေါ်လေးတွေ လုပ်ကြ။ သတိထားကြ။ တကယ်လို့ မှားတယ်ဆိုရင် ပြင်မယ်လို့လည်းပဲ လုံ့လထားကြ။ ထားသင့်သလား၊ မထားသင့်ဘူးလား၊ (ထားသင့်ပါတယ် ဘုရား)။ အဲလိုများ မှားရင်တော့ ဒို့ရှောင်ရှားမယ်၊ မှားသလား၊ မမှားဘူးလားလည်း သတိထားမယ်၊ မှားရင်တော့ဖြင့် ဒုက္ခရောက်တဲ့ အတိုင်းအထွာတွေကိုလည်းပဲ သိအောင် ငါတို့ကနေ လေ့လာပွားများမယ်ဆိုပြီးသကာလ ဟောဒီဆုံးဖြတ်ချက် သုံးချက်ပါ နောက်ထပ်ထပ်ပြီး ကြားရတယ်ဆိုရင် မှားရင် ချက်ချင်း မပြင်နိုင်ပေဘူးလား၊ (ပြင်နိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ မှားတာကိုကော တိတိကျကျ မှားတာရဲ့ ရရှိမယ့် ဒုက္ခတရားကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိနိုင်မလား၊ မသိနိုင်ဘူးလား၊ (သိနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

“ငြိမ်းချမ်းတာ နိဗ္ဗာန်”

အဲဒီလို သိနိုင်တဲ့ အဆင့်သာရောက်ကြရင် မှားကော မှားကြဦးမှားလား၊ (မမှားကြတော့ပါဘူး ဘုရား)။ မမှားကြတော့ဘူး ဆိုရင် အဲလိုမမှားကြတော့တဲ့အတွက် တစ်အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အကြီး၊ အငယ်၊ အရွယ်အလတ်အဖြစ်နဲ့ ခြားပြီးနေကြဦးတော့တောင်မှ စိတ်ချင်းက ကွဲပြားပြီးနေကြဦးတော့မှာလား၊ (မနေကြတော့ပါဘူး ဘုရား)။ အဲဒီလိုများ စိတ်ချင်းကွဲပြားပြီး မနေကြတော့ဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက် ညှာညှာတာတာ ဖေးဖေးမမ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယနဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ဖြစ်ဖြစ် အချင်းချင်းအပေါ်မှာ စည်းလုံးပြီး မသွားပေဘူးလား၊ (သွားပါတယ် ဘုရား)။ အဲလိုများ စည်းလုံးပြီးသွားပြီလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဘာလုပ်ကိုင်ရမှာ၊ တွက်ကပ်တာ ဘာလုပ်ကိုင်ရမှာ ဝန်လေးတာ၊ ဘယ်သူက ဘာမလုပ်ချင်တာ၊ ဘယ်သူကမှ ဘာတာလုပ်ချင်တာတို့ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေ ပေါ်ဦးတော့မှာလား၊

(မပေါ်တော့ပါဘူး ဘုရား)။ မပေါ်တော့ဘူးလို့ဆိုရင် ဒီလူတွေဟာ ဆင်းရဲကြမှာလား၊ ငြိမ်းချမ်းကြမှာလား၊ (ငြိမ်းချမ်းကြမှာပါ ဘုရား)။
အဲဒီလို ငြိမ်းချမ်းတာကိုး ခုဗုဒ္ဓဘာသာတရား တွေလိုချင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်
 . . . ။ နိဗ္ဗာန်သိပြီလား၊ (သိပါပြီ ဘုရား)။ သိပြီ။

မိသားစုကြီးတစ်ခုထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုးသံ၊ ကျိတ်သံတွေ ဘယ်လိုမှ မထွက်တော့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေရတာတွေ ပျော်လို့၊ ကြည်လို့၊ လန်းလို့၊ ဆန်းလို့ ဒီလိုလေးနေထိုင်ရတာဟာ နိဗ္ဗာန် . . . ။ နိဗ္ဗာန်သိပြီလား၊ (သိပါပြီ ဘုရား)။ **ဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ အလိုအလျောက် အချောင် မကျင့်ပဲနဲ့ရလာမှာလား၊ ကျင့်မှရမှာလား၊** (ကျင့်မှ ရမှာပါ ဘုရား)။ ကျင့်မှရမှာ။ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့တရားတွေကို မကျင့်ပဲနဲ့ ရမလား၊ (မရပါဘူး ဘုရား)။ မရဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်တရားကိုကော သိပြီလား၊ မသိဘူးလား၊ (သိပါပြီ ဘုရား)။ ဒီလိုဆိုရင် ဒုက္ခရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မတရားတာတွေလုပ် ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုကော သိပြီလား၊ မသိဘူးလား၊ (သိပါပြီ ဘုရား)။ ဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညှူးညှူး ညံ့ညံ့နဲ့ အသံပလံတွေထွက်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနာလို ညှူစောင်မြောင်းပြီး အဲဒီလို ဖြစ်နေရင်ကော ဒုက္ခငြိမ်းမှာလား ဒုက္ခရမှာလား၊ (ဒုက္ခရမှာပါ ဘုရား)။ ကဲဒီလိုဆိုရင် ဒုက္ခကိုကော မသိဘူးလား၊ (သိပါတယ် ဘုရား)။ လူမှုဒုက္ခဆိုတာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပြေမလည်နဲ့ ညှိုးညှိုးညင်ညင် အသံပလံတွေ ထွက်နေတာ ဒုက္ခ . . . ။ ဒီဒုက္ခကို လိုလားကြသလား၊ မလိုလားကြဘူးလား၊ (မလိုလားကြပါဘူး ဘုရား)။ ဒုက္ခကိုလည်း သိပြီလို့ဆိုရင် အဲဒီဒုက္ခကိုလည်း မလိုလားဘူးလို့ဆိုရင် ရှောင်ရှားနိုင်မှာလား၊ မရှောင်ရှားနိုင်ဘူး လား၊ (ရှောင်ရှားနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ ရှောင်ရှားနိုင်မယ်။